

RENAIXEMENT

SETMANARI REPUBLICA AUTONOMISTA

Portaveu de les esquerres del districte del Vendrell

ANY I □ NUM. 31

4 DE NOVEMBRE DE 1922

SUBSCRIPCIÓ
Vendrell . 2'—ptes. trimestre
A fora . . 2'50 » »
PREU : 25 cènts.

Redacció i Administració
MAR, 5, PRAL. - VENDRELL
TELÉFON 808

No es tornen els originals
Dels articles ne responen els
autors.
Anuncis a preus convencionals

TOTS SANTS

NEM acabant l'any. Han passat les festes de puresa, les festes de goig, les festes de glòria i ha passat també la festa de tristesa que ha arribat envolcallada amb una ratxa de vent, arrossegant com en el lament d'un *Dies irae*, el remolí de les fulles caigudes que ha fet brandejar de pas els xiprers dels cementiris.

En altres diades les campanes tocaven a al·leluia i semblava que l'esperit es deixondava per fugir amb la volada de coloms que de les coronises de l'església s'endinsaven cel enllà.

En aquesta diada, les campanes han ressonat planyívoles i l'esperit s'ha encongit en la grisor de les profundes recordances.

Tots Sants és una festa que'ns deixa una esgarripança i una evocació. Una esgarripança d'un temor supersticiós que ens fa pressentir quelcom inesplicable que fluctua en la tristesa de l'hora baixa. Una evocació que és la tomba blanca on reposen els sers que un estima i que en el silenci de la nit, sota l'ombra del desmai, es veu llampegada pels llangots blaus i vermells de la llàntia que encenguérem...

Aquest any per nosaltres l'evocació ha sigut una altra : En el cap-vespre rúfol la primera ventada de l'hivern ha fet destacar en el cim d'una montanya, immòvil i voleiadissa, la vestimenta d'una dona endolada, que portant una abraçada de crisantems damunt el pit, els anava escampant per tots els horitzons llunyans.

Aquesta imatge del dolor vivent, ens ha recordat a n'aquells herois ignorats, a n'aquells sacrificats per la pàtria, que morts violentment sota totes les inclemències, perduts en les immenses solituds de la terra, en aquest dia no reben ni l'ofrena d'unes flors, ni senten damunt seu el consol d'una pregària.

Per llànties funeràries tenen els estels, i els que els ploren com no saben on agenollar-se, no acoten el cap en terra, sinó que amb una desesperança suprema, aixequen la faç al cel amb una actitud tan desesperada, que més que clamar pietat, sembla que clamin venjança!

Crit de joia

UN grup de paisans catalaníssims reposant de les *feixugues tasques patriótiques* respiràvem amb els nostres records tota la carícia de la nostra terra; d'aquella terra «que crida a sos fills llunyans - amb amorosa recança», - perquè sab que molts patim - «la malaltia dels cors - trasplantats a terra estranya...»

Sense dir-nos un mot fruïem d'aquella dolça tristesa absorts per les delícies imaginàries evocadores dels amors que viuen quan més lluny més dins de l'ànima...

Sobtadament ens tragué d'aquella abstracció un crít valent obert de joia i d'entusiasme. Tots ens giràrem moguts pel mateix pressentiment...

Era un dels millors amics que s'atansava com sempre radiant de fermança i d'optimisme. El nostre esperit assedegat de redempció havia despertat amb aquell crít a la més anhelada esperança. Seguidament volguérem saber noves.

Inútil esverament! Les nostres ànsies queda ven estancades per la realitat que és el fre de tots els dalers idealistes.

Aquell crít havia sigut només que una salutació. Una salutació que representa el crít de joia, que donarem tots els catalans el dia que Catalunya es consideri lliure.

CREC-FORT

La vida passa...

ARRENQUEM el full del calendari, llegim la *xarada* i amb una indiferència purament quotidiana el lensem pensant, sense pensar, *un dia més...*

A n'aquest dia en succeeix un altre, i un altre i cent i mil, i a través dels dies anem passant la vida amb una vaguetat tant monòtona i tant repetida, que lo mateix significa per nosaltres l'*ahir* que l'*avui* i sols molt de lluny en lluny ovirem amb el transcurs del temps, que han passat molts canvis per nosaltres sense que ens en anessim adonant.

Si això passa en la vida individual i ordinària del home, que no passarà en la vida col·lectiva de les multituds dels pobles i les nacions, en la que els canvis son mes freqüents, mes constants i evolutius?...

La vida podrà semblar una corrent suau, però ens hem de fer càrrec que si nosaltres anem portats per aquesta corrent, per força devem fer camí sense parar un instant, malgrat que el

nostre esperit donat a l'abstracció de les coses establertes, sembli que condormit apenes s'en esmenti.

El nostre viure establert sempre en un mateix lloc, podrà farnos veure la vida sempre igual dintre la petita alteració de les estacions del any, però cal que pensem que hi ha una vida invisible que està en continua mudança que consumint la solidesa de les coses que puguin semblar definitives, per res es detura i sempre i sempre va endavant.

La vida passa i es necessari que la seguim amb els ulls ben oberts i amb els oïds ben atents, perquè amb ella i va l'intel·ligència, l'aspiració i l'esforç de tota una humanitat que obeeix a n'aquesta llei eterna de la evolució que segueix com tot la gran harmonia del univers.

La vida passa i nosaltres no hem de voler ésser un encallament afermat en el coservadorisme egoista de cada hù, que per l'estima a les coses tradicionals ens deixi estancats i enderretits en l'embabiament de les nostres costums i de les nostres ideologies, com si les corrents modernes fossin coses d'uns altres i no nostres.

Cal que ens despreguem una mica d'aquest fanatisme que ens fa esperar inutilment nomes que'n les coses en que ens feren creure en uns temps passats, i que conservem en el fons del nostre cor, amb un foc tebi que el creiem sagrat i no es, sinó que un caliu de cendres d'un combustible estingit, com extingits son aquells temps...

Pensem que els homes portem sempre un retrac que mes ens reté cap al passat que no ens acesa cap al present i que si volem viure la realitat del dia, no hem de girar els ulls vers als nostres pares, sinó vers els nostres fills, que amb aquets hi batega la vida real, el pensament viu del dia, el sentiment latent del mon i l'entusiasme esperançador de l'humanitat que avida de perfeccionament va aplanant el camí per les seves decendències.

Seguim-les aquestes avançades filles de nosaltres mateixos, amb la nostra fortitut i desprenem-nos d'aquelles idolatries qu'eren les avançades d'un altre temps i que avui no fan més que separar-nos de la veritable realitat de la vida, que com una ona infinita es va desplegant per sobre l'immensitat de l'existència col·lectiva, perpetuament jove, successiva i imperecdera.

De com vaig perdre la confiança en els grans

I

ENTRE els records més o menys precisos que conservo de quan era infant, n'hi ha un que ha constituït per mi tot un sistema de filosofia.

Us asseguro que de petit i fins de gran m'ha fet cavilar més que molts llibres.

Breu i precis vui narrar-lo, començant per dir, sense volguer passar per vanitós, que jo era, d'infant, allò que generalment se'n diu un bon noi; franc, ingenu i sense gota de malícia. Bé és veritat que això m'havia ocasionat disgustos, però en mí podien més les historietes de nois sants i els contes d'En Calleja, que no pas la realitat de la vida, perquè observava que en les historietes de nois sants i en els contes d'En Calleja el bon noi sempre triomfava de tot i tot li sortia bé, però en canvi a mí sempre em tocava la de perdre,

Els companys d'escola, abusant de la meua credulitat i bona fe, me n'havien fetes de verdes i de madures i fins algun cop m'havien fet plorar

—Fort!—m'havia dit el pare alguna vegada quan li explicava alguna treteta d'un company—potser així t'espantaràs una mica.

I tant si hem creïeu com si no, jo alguna vegada havia rumiat el medi de tornar-me murri i dolent com molts dels meus companys i fins com En Regaléssia, de qui el mestre sempre deïa que era un dimoni,

A n'En Regaléssia jo l'admirava i el temia. Era decidit, bellugadís com un argent viu i llest en fer-se respectar a cops de puny,

Jo no hauria sabut refusar-li una cosa que m'hagués demanat i feia els més grans sacrificis amb gust per tal de tenir-lo content. Baldufes, bales, cartrons, la meitat del meu berenar, tot li havia donat. Val a dir que ell m'havia defensat algunes vegades d'algun altre company que se les havia amb mi. I la seva defensa era contundent i enérgica i ni tan sols preguntava de que es tractava ni de qui era la raó, sinó que cloïa els llavis i la ma tot de cop i encastrava al rival *un cop de puny als morros*—que deïa ell—i darrera d'aquell un altre, fins que el rival es donava per vençut. Jo no l'havia vist perdre mai i d'això ve potser que'm fés respecte.

El que jo hauria donat per semblar-me amb ell algunes vegades en que em penedia d'ésser bó i de no ésser comprés, precisament per això, perquè era bo.

Ésser un bon noi és encara avui el pitjor defecte que pot tenir una criatura i si es fa gran i segueix essent un bon noi, ja pot dir-se que no farà res de bó. El món és dels vius i *viu* és sinònim de murri, tan entre els petits com entre els grans.

Avui que ja soc gran em dono compte de que encara no soc un *viu* ni ho seré mai.

Tornant a la narració, un dia recordo que a estudi un d'aquells nois *vius*, en presència meua, va pendre d'un altre que venia a ser un bon noi com jo mateix, una pessa de deu céntims que aquell bon noi li ensenyava com a prova de confiança. Aquell acte per ésser injust, em va revoltar per tres causes :

1.ª Perque el robar una cosa sabia que no s'havia de fer.

2.ª Perque el robat era més petit que el lladre.

3.ª Perque la víctima era un bon noi com jo

Aquell bon noi—recordo que es deïa Tomaset—En Tomaset, doncs, va pregar insistint que li tornés els deu céntims, però el ganápia encara se n'hi enrèia i es complavia amb el disgust del pobre Tomaset.

Aquest llavors va intentar fer-li amenaces de dir-ho al mestre, més el lladregot va dir-li que si ho probava li faria una *cara nova* i el pobre Tomaset no va quedar-li cap més recurs que desfogar-se plorant.

Aquell plor a mí em trencava el cor i ademés em sentia animat d'un esperit justicier per a no consentir aquella iniquitat.

Pegar an aquell ganápia, ni pensar-ho, perquè per endavant estava convençut de que hauria rebut jo, així és que dissimulant i amb tota precaució, vaig anar fins a la tarima del mestre que s'estava llegint el diari, i molt baix, quasi a cau d'orella, li vaig explicar el fet, creient, naturalment, que el mestre hauria participat de la meua indignació i hauria fet justícia. Jo estava disposat a tot, fins havia pensat que aquell ganápia s'enteraria de que jo ho havia xerrat i que després m'esperaria a fora per apallissar-me. M'era igual; la qüestió per mí en aquells moments, era no consentir aquella iniquitat.

Quina va ésser la meva sorpresa quan després d'haver fet la denúncia se'm girà el mestre mirant-me per sobre els vidres de les ulleres dient-me cridant ;

—I tu per qué t'has de ficar allà on no et demanen?

Et quedarás fins a la una per espieta. Esser delator és una cosa lletja.

Ho tens entés? El que havia de venir aquí a esclamar-se, en tot cas, és En Tomaset i no tú.

I per acabar va dir-me despectiu :

—On va aquest xafarder!...

La cara se'm va enrogir de ràbia i de vergonya i el fracàs de la meva gestió el vaig sentir més per el pobre Tomaset que per mi mateix.

No obstant, i fixat sempre en els contes i historietes que venen a dir que els mestres i els superiors no s'erren mai, vaig provar de treure una conseqüència d'aquell fet i vaig quedar-me convensut—passada la primera impressió—de que realment l'ésser delator devia ésser una cosa lletja tal com m'havia dit el senyor mestre,

EMILI SALETA I LLORENS

Per la nostra llengua!

«L'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana,» ens prega la inserció dels següent comunicat dirigit al Eminentíssim i Rdm. Cardenal Francesc Vidal Barrequer, Arquebisbe de Tarragona, a lo que accedim gustosos per significar aquest document, la veu protestativa de la dignitat ofesa dels catalans.

Segurament a hores d'ara no ignoreu, Emm. Sr., l'esdeingut en una de les Diòcessis Catalanes, que s'es fet públic amb escàndol dels bons patriotes. Un document episcopal ha prohibit als canonges de Tortosa l'ús de la llengua catalana en les sessions capitulars, reprobant-la altament com una innovació i declarant que no pot ésser tolerada, sota pretext de servir els costums d'aquella Església Catedral. Amb aquest gest enérgic de condemnaió definitiva contra una llengua viva i pacífica, per voler de Déu i la fidelitat amorosa dels seus fills senyora i majora de la seva terra, acaba d'ésser asse-

nyalada a aquella avans gloriosa Diòcesi, on tot ara apar possible menys el respecta a la parla nadiua, amb qué els infants haurien d'aprendre el catecisme i deuria fer-se la predicació divina.

Davant aquest fet inexplicable l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana no pot contenir la seva protesta, que a ningú com a Vós pot adreçar, puix que Vós sou el Cardenal de Catalunya. Desitjem que Vos acollíu paternalment la veu de la dignitat ofesa dels catalans. Tota coacció feta a un germà nostre, onsevulla sigui, en l'ús de la llengua materna, és un ultratge al front de tots els catalans, que mai no ens deixarem arrebasar el seny august de la nostra personalitat i el més natural i legítim atribut del nostre esperit. Cap raó ni excusa no s'hi val per a tancar la boca als catalans. Ni l'oficialisme de l'Estat, que és una ingerència burocràtica en l'Església ni cap edicte de pretor per mes que vulgui oprimir un poble, tenen dret a coaccionar la llengua pròpia, que és la expressió llibèrrima i invencible de la consciència dels homes, menys encara pot fer-se a títol de servir consuetuds postisses i volanderes ofegadores de la tradició milenària de la nostra llengua, que mai no prescriu i tothora es de seny i de raó que revisqui, més que més quan la seva renaixença serveix les més altes finalitats de l'esperit.

Vós. Emm. Sr. prou sabreu fervos càrrec de l'emoció que arbora aquesta queixa, a vostra superior jerarquia adreçada, esperant que voldreu emparar la llengua parlada pels fills de la Catalunya, que Vós eclesiàsticament representeu, no sempre degudament representada en el Temple, que en fou el seu últim refugi a l'hora de la decadència. Si un dret natural no ens donés alé per així defensar-la davant de Vós, be prou abastaria la evocació d'aquell Bisbe admirable i patriota, el Dr. Torras i Bages, que en la seva obra mestre ha fet assaber per sempre a tots els catalans quin és l'esperit i la legislació de l'Església en l'ús de les llengües naturals i la tradició veritable de la Província tarragonina, que no pot tolerar fràgils consuetuds de forasteria.

Rebeu, Emm. Sr., l'homenatge reverencial de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana.

Barcelona 27 d'Octubre de 1922.—El President actl.—Albert Bastardas. El Secretari.—F. Culí i Verdaguer.

FRAGMENT^(*)

El Jocs Florals que aquesta entitat catalanista ha organitzat per primera vegada, han assolit un èxit formidable, que hom no esperava. I és que'ls nostres legionaris del bell escriure, son els únics guerrajadors de la Catalunya esclava i ultratjada.

La nació catalana, és la terra, on n'hi ha més abundor d'aquets legionaris, els quals, sense altre arma que la ploma i el cor encés d'amor patri, han escalat ádhuc les tinxeres del enemic.

Les festes literaries de casa nostra tenen dos significats. Cada festa d'aquestes Catalunya—essen una fermesa més del amor ver a la nostra noble i indiscutible causa—es una protesta viril més contra l'opressor qui vol ofegar-nos sots el nom barroer de «govern», i un graó més per a l'assoliment de la nostra redempció.

Es per açó, que'ls poetes i escriptors de casa nostra, enduts per aquest foc sagrat de pàtria, que tenen la sort de saber sentir amb més intesitat, no cessen de conreuar la alliberació de la terra; qui amb sos cants mascles d'odi i rencor al butxí, qui cantant la formosura, la gràcia i la gentilesa de les fembres catalanes, puntal ferm del engrandiment de la pàtria; i qui exaltant la fé en Deu, avant posant-lo, en tota cosa humana, puix que Ell fou qui va fer-nos un jorn lliures, i a la fi, Ell ha d'ésser qui a de retornar-nos aquesta llibertat aquí per mitjà de la seva dolça Mare, la nostra gloriosa patrona, Nostra Dona Bruna, escalada al cim de les muntanyes del Montserrat, baluart inexpugnable dels catalans contra l'enemic etern, i contra els parricides, els mals fills de la terra nostrada, que s'entrenen a fer d'esqueneta al tirá vergonyosament parapetant-se amb el nom de *fill de Catalunya*, aquesta llibertat que fou tan cobejada pels castellans i que començá a doblegar-se en 31 d'octubre de 1413, amb l'enorreament del únic llegítim successor al tron de Catalunya Jaume d'Urgell, el Dissortat, que fou quan començá la amenaça de mort a la nostra pàtria,

(*) Del discurs pronunciat en els «Primers Jocs Florals del Poble» celebrats el dia 29 d'octubre darrer, a l'Ateneu Nacionalista «Verdaguer» de Barcelona, per nostre volgut amic, el poeta vendrellenc, N'Artur J. Palau Ximenes.

amb l'entrada d'un rei foraster, en mala hora vingut, i acabada trágicament pel més gran despòtic d'entre els despòtics, el més funest dels homes—si d'home podem tractar-lo els catalans—mal anomenat Felip, el dia 11 de setembre de 1714.

A assolir aquesta llibertat, doncs, hem d'anar tots sense distinció de matços, que no ens ha de costar gaire esforç puix que'l camí que ha de conduir-nos a la victòria ja l'hem comensat els poetes, i ara sols falta que, vosaltres que no en sou, que els estimeu, però, vosaltres bons agricultors que m'escolteu, que amb vostre treball heu ajudat també considerablement al nostre engrandiment i riquesa, vosaltres fabricants que amb el vostre daler heu col·locat tant amunt el nom gloriós de Catalunya, vosaltres industrials, artistes... tothom savis i ignorants, petits i grans, tots hem de seguir a la una sense altre móvil que'l d'arribar on calgui per a trovar-nos lliures, donant la sang si és precis, puix que per quelcom ens la doná el Senyor; no pas per servir-la dintre del cos, com qui serva una cosa preciosa dins d'un estoig, sinó per vessar-la quan fos precis,

I els nostres polítics, que tan digna representació dels quals ens presideix aquest acte, genuins representants de les nostres autoritats catalanes, són els generals que ens han de comandar en aquesta gran batalla.

I vaig acabar, perquè ja es hora de que asaboriu les refilades dels nostres poetes, els legionaris, com ja he dit, de la nostra causa, i contemplar la magnificència i exuberància de la nostra formosa Regina, mentre li rendirem admiració i vassallatge—He dit.

Esportives

SPARTA DE ROSAS, 1. F. C. VENDREL, 0

De partit excelent pot considerar-se el presentat el pasat diumenge en el nostre camp indicant-ho el mateix resultat obtingut ja que un i altre equip sostingueren una lluita digna i lleal per conquerir el triomf, que fou lograt pels visitants.

La noblesa dels equippers visitants durant tot l'encontre portà que tot el nombrós públic que

presencià l'encontre aplaudís la seva actuació del que guardarà grata recordansa.

No en va porta fama d'haber sortit victoriós contra equips de millor categoria que ell ja que el joc desenrotllat dintre ses linees era d'una perfecció acabada en ses pases i colocacions que portaren en certs moments la desconcertació de nostres equipiers i d'una manera especial a nostra linea devantera que no logrà compenetrar-se durant tot l'encontre a pesar de tindre ocasions de marcar.

Com hem indicat un sol tanto fou marcat en tot l'encontre entrat per Cit, que pasà per goal-Keper en la més gran estranyesa d'ell i dels mateixos equipiers visitants.

Arbitrà l'encontre Bonsoms alineant l'equip vencedor al següents equipiers Taberner, Torres, Mas, Pi, Mirabittles, Oriol, Subirats, Sunyer, Cit, Pi II, Armenteras.

S

CATALUNYA F.C. DE MARTORELL, 1. F. C. VENDRELL, 2

El pasat dimecres festa de Tots Sants, tinqué lloc aquest encontre sospès per motiu de les pluges el dia 16 del finit més en que l'impossibilitat de celebrar-ho, disputant-se en aquest una copa, oferta de l'entitat «Centre Industrial» i 11 medalles pels equipiers vençuts i altres 11 pels vencedors, ofertes de l'entitat «Agrupació Nacionalista Democràtica».

El partit fou tot d'una nerviositat grandiosa abundant en ell i en diferents ocasions un joc magnífic de fut-bol durant la primera part, no poguent dir-se el mateix de la segona, ja que els equipiers del Catalunya anaren desarrotllant a mida que anaba finalitzant l'encontre un joc contrari a lo que realment significa la hermosa paraula Futbol, degut sens dubte a la derrota que preveien, puix després de lograr els locals el tanto de victòria, fou la debacle del equip i d'una manera especial per a certs equipiers que al seu pensar la noblesa del perdre no deu ser honrosa, car d'altra forma no creiem sia necessari emplear la força per a poguer triomfar de la manera que ells ho feren. Per aquesta raó celebrem amb mes goig encara el triomf de nostre equip.

Sians permés encara que com a detall d'informació que'ls dos equips citats estaven reforçats amb nous elements, per lo que afegim que no diga l'equip vençut que sa derrota sia per trovar-se enfront d'un equip superior en ell.

Els tantos foren marcats per Betlla pel Catalunya i Vives pel Vendrell, arbitrant l'encontre Benvingut Ferret alineant-se els equips en la següent manera:

F. C. Catalunya: Ventosa, Enfedaque, Martínez, Domenec II, Videganyo, Patau, Tobella, Betlla, Palza, Arcs i Verdaguier.

F. C. Vendrell: Altés, Nin, Colet, Barnadas, Nadal, Marqués, Sans, Aloy, Pons, Vives i Folguera.

B.

De l'Ajuntament

SESSIO DEL 2 DE NOVEMBRE

Amb la presidència del Sr. Alcalde En Josep Grau i l'assistència dels regidors Srs. Vidal, Guivernau, Ivern, Sanabra, Socías i Ferret, s'obre la sessió, qu'és de segona convocatòria, llegint-se l'acta de l'anterior que queda aprovada.

Es dona compte del despatx oficial, llegint-se una instància d'En Joan Boixados sol·licitant permís per a desaiugar la seva casa del carrer de Santa Agna, la que és degudament informada per la Comissió de Foment.

No havent-se presentat cap reclamació en contra la petició d'En Vicens Puig, per l'instal·lació d'un electre-motor, se li concedeix l'oportú permís autoritzant la seva demanda.

Es llegeix en el Butlletí Oficial, els dies de cobrança de la Contribució, que han recaigut en la nostra vila, els dies 23, 24 i 25 del actual.

Igualment és llegit un comunicat del Coronel del Regiment de Dragons de Montesa en el que s'assabenta a l'Alcaldia que el Regiment 10 de Cavalleria pernoctarà en aquesta vila els dies 6 i 12 del corrent.

Per les disposicions del allotjament de pas s'acorda que els subministres de les cavalleries, els proveïxin els mateixos que tenen concedit els subministres per les cavalleries de la Guardia Civil, i el pa per a les forces el proveeixi el senyor Sanabra.

El Sr. Ivern dona coneixement d'haver-se repartit en diferents sastres la comanda de vestits que s'acordà, per alguns empleats del Municipi.

El Sr. Guivernau en nom de la Comissió de Foment diu que existint alguns edificis que amenacen ruina dintre la població, s'haurien de pendre les mesures pertinents per a evitar el perill que continuament ofrenen i que així mateix, s'haurien de pendre per subsanar a altres petites deficiències, que no deixen de testificar un perjudici per la vila, acordant-se que la Comissió de Foment s'encarregui per ella mateixa, de fer les gestions que calguin, per a el millorament de totes aquestes causes que exigeixin una renovació.

I no ho havent hi res mes a tractar es dona la sessió per acabada.

ZADIG

Noves i comentaris

El Diputat a Corts del districte En Lluís Figuerola, prega a la persona que li recomanà la obtenció de un mes de llicència per a el soldat de Marina Joan Rafecas Planas, que presta servei a Cartagena, se serveixi entrevistar-se amb dit senyor Figuerola, per a comunicar-li una notícia de interès.

Dijous passat a la nit foren obsequiats, per la Directiva del «Club de Sports» els socis que componen el primer i segon equip de dita entitat amb un sopar de germanor en el que hi assistiren un bon nombre de companys i devots del esport assistint-hi també l'equipier Vives qui voluntàriament vingué a reforçar el equip de nostra vila el passat dimecres.

L'apat transcorregué dintre la mes franca expansió i alegria interna, fentse diferents projectes en benefici de aquella entitat i pronunciant diferents socis brindis i parlaments encaminats al enaltiment i al triomf definitiu del Esport Vendrellenc.

Entre els brindis fou llegida una vivíssima lletra adhesió del jove espormen En Pere Manófré resident actualment a Logroño, on es trova prestant el servei militar, que fou gustosament acollida per un unaním aplaudiment.

Dit apat fou servit per l'esmeradíssima fonda del Comers qui amb el seu serviment deixà a tothom sumament complagut.

Encarregat en Pere Plana Mañé, Major, 10, primer pis, de la rectificació anyal de les dades que publica'l «Anuario General de España» i «Guia General de Catalunya» i que fan referencia a aquesta vila, prega a sos conveins, industrials, comerciants i demás professions i establiments públics i particulars, que, a fi de que aquella rectificació sia lo més exacte i acurada possible, rebrà GRATUITAMENT, quantes indicacions li sien fetes respecte a les mencionades publicacions «Bailly-Bailliere y Riera reunidos».

Els dies 6 i 12 del corrent pernoctaran en la nostra vila les forces del Regiment 10 de Cavalleria, de Dragons de Montesa, que d'anada i tornada a les maniobres, faran el seu allotjament de pas, repartint-se entre la població 334 individus, 339 cavalls i 8 carros, que és el compost del mentat Regiment.

Confiteria Magí Bellvert. Falta aprenent.

Hem rebut la visita del setmanari nacionalista «Vida Nova» de Tàrraga, amb el qual, agraïnt la deferència, deixem establert el canvi.

Segons notes de la premsa assistirà en representació del Rei a les curses de «voiturettes» de diumenge, organitzades per la Penya Rhin l'Infant don Alfons al qual acompanyarà el Ministre de Foment Sr. Calderón.

L'infant arribarà el mateix diumenge en l'express de Madrid baixant a Sant Vicents. Allí un tren especial el portarà als Monjos per recorre el circuit amb auto i presenciar les curses des de les tribunes.

«L'Academia de Musica» te obertes les classes de Piano-Solfeig i Teoria sots la direcció dels professors Juan Ivern i Maria Ribes, els quals donen també llicons a domicili.

FALTEN OPERARIS IMPRESSORS

en la impremta d'aquest periòdic.

Els dies 23, 24 i 25 del corrent novembre són els senyalats per a la cobrança de la contribució en nostra vila.

REGISTRE CIVIL

Del dia 26 d'Octubre al 2 de Novembre

NAIXEMENTS : Vicens Valdosera Guixens, Barceloneta Alta, 22; Rosalia Febrés Martinez, Llibertat, 1.

DEFUNCIONS : Cap.

MATRIMONIS : Cap.

Biblioteca Popular

Estadística del mes de Octubre

Han concorregut a la nostra Biblioteca aquest passat mes d'Octubre 1314 llegidors: 364 homes, 313 dones i 637 infants, els quals han consultat 1972 obres; repartides en ordre de la preferència de la manera següent: Llibres d' infants, 900; Obres generals, 599; Literatura, 344; Belles Arts, 46; Història i Geografia, 44; Filosofia 32; Ciències teòriques, 32; Ciències aplicades, 31; Dret i Ciències socials, 23; Filologia, 10; Religió, 1.

Obres servides en préstec 46; repartides com segueix: Literatura, 30; Història i Geografia 8; Ciències teòriques. 6; Ciències socials, 1; Belles Arts, 1. Llegidors que han usat el susdit Servei, 24: 9 homes i 15 dones.

Hem rebut aquest mes; de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana com a donatiu, les seves dugués obres darrerament publicades «Sil·labari Català» per P. Romeva, «Història de Catalunya», volum. I per J. Valls-Babemer i Ferran Soldevila. Havem adquirit també la fulla 34 del mapa de Catalunya corresponent al partit judicial de Vilafranca del Penadés, els volums XXXI i XXXII de l'Enciclopèdia Catalana, el magnífic tractat de «Fisiología General» de A. Pi i Suñer i L. Rodrigo Lavin, «La Pròdiga» de Pedro Antonio de Alarcón i unes petites obres: «Cercan la pau del cor»; «Fritz i Enima» de Salvador Torrell i Eulalia i que molt gentilment ens ha ofert l'autor.

Arbós

Aquesta vila que sempre ha mostrat gran prelidicció per a celebrar la festa de l'Immaculada Concepció enguany es proposa donar a dita festivitat el mes especial relleu, no sols amb la celebració dels Jocs Florals dels que s'espera l'exit mes esclatant sinó amb la celebració de diferents festetjos, entre els quals segurament es donarà a un dels principals carrers de la vila, el nom d'a-

quell qui fou el poeta mes exquisit de Catalunya Mossen Cinto Verdaguer.

El Corresponsal,

Figuerola

POSANT-NOS EN PUNT DE MIRA

En el número darrer de RENAIXEMENT vegem el planteig encertadíssim que fan els veïns de Les Pobles d'Aiguamúrcia respecte a les carreteres que es relacionen amb el seu terme.

Posant-nos en punt de mira també els de Figuerola podriem llensar al vent la nostra queixa ja que malgrat i trovar-nos ventafjosament situats ens trovem incomunicats en tots els ordres dels demés pobles del veinatge, si contem amb una petita lluminària elèctrica vinguda de rebrot, es deu mes a la petita concessió d'un remal que no al desvetllament i ganes de proveir una necessitat.

Jo sempre penso que algun gran pecat devem portar els homes dintre el cor que els pobles es vegin oblidats d'aquesta manera i parlo així perquè un poble com Figuerola que no deixa de tindre el seu modest valor, per causa de les desgregacions locals es trova avui tan enverinat i desentés d'ell mateix que ens trovem sense que ningú cerqui l'esforç de remeiar-ho, sense carreteres, sense telèfon i, fins fa vergonya dir-ho, sense escoles de primera ensenyança.

Voleu visió mes trista d'un poble!

Es innegable vist aquest estat de coses i altres que no volem transcriure que pot mes en la nostra vila l'interés partidista que l'interés general de la població.

Davant d'això els que volem que Figuerola vagi endavant amb els demés pobles, hauriem d'obrir els ulls i deixant-nos de rosaris de l'aurora senyalar amb el dit an *aquells que acostumats a fer les coses pel seu gust i moda*, avui no sabent avenir-se que al fer-se un pressupost es senyali als majors contribuents la quota que per la seva riquesa els correspon, no fan mes que fer obstrucció per tota millora que el poble persegueixi.

El Corresponsal

JOSEP AUBIA

IMPREMTA CLARET. — GUIMERÀ, 18. — VILAFRANCA
TELÉFON 1073